

ע"פ 7277/14 - המערער: יהונתן גזית נגד המשיבה: מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7277/14

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ע' פוגלמן

המערער:

יהונתן גזית

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 15.09.2014 בתפ"ח 11252-12-13 שניתן על
ידי כב' סגנית הנשיא ר' לורך והשופטים צ' דותן וע'
וינברג-נוטוביץ

בשם המערער:

עו"ד אלי כהן

בשם המשיבה:

עו"ד שרית משגב
גב' ברכה וייס

בשם שרות מבחן למבוגרים:

פסק-דין

*

השופט נ' הנדל:

עמוד 1

מונח בפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתפ"ח 11252-12-13 (מפי כב' השופטת ר' לורך, השופט צ' דותן, והשופטת ע' וינברג-נוטוביץ), בו הורשע המערער על פי הודאתו בעבירת אינוס קטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, לפי סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), בריבוי עבירות של מעשים מגונים לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק ובעבירה של היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק. בית המשפט המחוזי גזר על המערער שנת מאסר בפועל, שנתיים מאסר על תנאי, ופיצוי לנפגעת בסך 25,000 ₪. הערעור הוגש על חומרת עונש המאסר בפועל.

רקע

1. המערער, יליד 1994, היה בן 19 ושבעה חודשים בזמן קרות המעשים המתוארים בכתב האישום. המתלוננת, ילידת 2000, הייתה בת 13 וחודש באותו זמן, ולמדה באותה שכבה עם אחותו של המערער בבית הספר. בשנת 2013 נוצר קשר בין השניים דרך הפייסבוק, וזמן מה לאחר מכן נפגשו. במהלך אותה פגישה הורה המערער למתלוננת שאם מישהו יפגוש אותם יחדיו, תשקר היא לגבי גילה, ותטען שהיא מבוגרת יותר. בתום פגישתם הראשונה התנשקו שניהם "נשיקה צרפתית". יום למחרת נפגשו השניים בשנית. במהלך הפגישה התנשקו והתחבקו. לאחר מכן נשכבה המתלוננת על המערער והוא נגע בישבנה, שפשף את אצבעותיו באיבר מינה וחיך את ידה על איבר מינו. בתום הפגישה ליווה המערער את המתלוננת לביתה, והם נפרדו בנשיקה.

בין אחיו של המערער לבין המתלוננת התגלע סכסוך מסוים, בעקבות שמועות שנוצרו לפיהן כינה אותה אחיו של המערער בכינויים מעליבים כגון "זונה" ו"שרמוטה", ואיומים שהמתלוננת טענה שקיבלה מחבריו של האח. המתלוננת ביקשה מהמערער לטפל בכך. במהלך אחד מן הימים התקשר המערער אל המתלוננת וסיפר לה כי אחד מחבריה התקשר אליו ודרש ממנו שיתרחק ממנה, אחרת יהרוג אותו. הם קבעו להיפגש ולשוחח על כך. באותה פגישה המערער כעס על המתלוננת בשל העובדה שנתנה את מספרו לאחרים, ובשל כך שחשפה את הקשר שלהם בפני אנשים אחרים. הוא לקח את הטלפון הסלולרי שלה, והחל לחפש את האדם שהתקשר אליו. או אז אחז המערער בצווארה של המתלוננת ואמר לה "את לא יודעת עם מי את מתעסקת". היא ביקשה לקבל את הפלאפון שלה בחזרה, והמערער בתגובה נישק אותה, תפס את ידיה, והכניס את ידיו מתחת לחצאיתה. למרות בקשתה של המתלוננת לשוחח על מה שקרה ועל שיחת הטלפון המאיימת שהוא קיבל, השיב לה המערער כי הוא "לא רוצה לדבר על זה", וכי הוא "רוצה אותה". לאחר מכן הפשיט אותה, התפשט גם הוא והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. תוך כדי מעשה אמר לה כי "היא אוהבת את זה קשה". אז הליבש קונדום על איבר מינו, סובב אותה כך שגבה היה אליו, וחיך את איבר מינו באיבר מינה. בהמשך התיישבו שניהם על ארגז, פניהם אחד אל השני, כשהמתלוננת ישובה על ברכיו ורגליה מפוסקות. אז שפשף המערער את איבר מינו באיבר מינה, והגיע לסיפוק מיני. הוא הורה למתלוננת לא לספר לאף אדם על הקשר שלהם, וכי עליה לשקר לגבי גילה אם תישאל לכך, ושניהם עזבו יחדיו את המקום.

כמה ימים לאחר מכן נפגשו השניים באקראי בשעות הערב. המתלוננת אמרה למערער כי שמעה מידיד שהמערער אמר דברים שאינם לרוחה, ובתגובה הורה הוא לה להסתלק מהמקום. המתלוננת סירבה לכך, ובתגובה בעט המערער באופניים החשמליים עליהם רכבה, ושבר את הפנס שלהם. בעקבות כך התקשרה המתלוננת למשטרה, ודיווחה על האירוע.

2. בא כוחו של המערער השיג כנגד חומרת עונש המאסר שהוטל על לקוחו. לדבריו, שגה בית משפט קמא בכך שלא אימץ את המלצות שירות המבחן, שעמדו על עבודות שירות לצד צו מבחן, ולא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. בתסקיר תואר המערער כצעיר נורמטיבי, בעל אישיות ילדותית ובלתי בשלה, שאינו סובל מסטיות מיניות, ונתון במצוקה רגשית שחוזה בעקבות מעצרו. המערער היה חייל בתקופה המדוברת, ושחרר משירות בצה"ל בעקבות הגשת כתב האישום. משפחתו עברה דירה לאחר הגשת כתב האישום בשביל להתרחק מהמתלוננת, והוא נעדר כל עבר פלילי. נסיבות אלו, לדברי בא כוח המערער, מצדיקות הקלה בעונשו, ומשנות את נקודת האיזון לטובת שיקולי שיקום, שיוכלו לבוא לידי ביטוי דרך טיפול והשגחה של שירות המבחן.

באת כוח המדינה טענה כי העונש שהוטל ראוי הוא. לדבריה, יש לדחות את הערעור, וזאת גם מחמת כך שהחוק קובע עונש מזערי של רבע מהעונש המאסר המירבי - דהיינו ארבע שנות מאסר למורשעים בעבירות אינוס, ובית המשפט אף לא הגיע לרף זה במקרה שלפנינו, ללא שנימק זאת. מכאן עולה כי בוודאי שאין להקל עם המערער יותר. כמו כן נטען כי מדובר בענישה ברף נמוך יחסית למקרים שכאלו והדבר מהווה סיבה נוספת לאי התערבות בית משפט בגזר הדין.

3. דין הערעור להידחות. מדובר במקרה בו בחור צעיר, בן 19 ושבעה חודשים, המבוגר בלמעלה משש שנים מהמתלוננת ומודע היטב לפער גילאים זה, נפנה לקשר מיני עימה. סעיף 345(א)(3) לחוק, הקובע כי אף יחסי מין בהסכמת ילדה מתחת לגיל 14 הינם אוסר, נחקק מטעמים ברורים. החברה רואה לה למטרה להגן על קטינים צעירים, מתוך הנחה קיימת כי מתחת לגיל זה עלולים לקבל הקטינים החלטות שאינן משקפות את רצונם. כך במיוחד בהתקיים פער גילאים של שנים בין הבגיר לבין הקטין. החוק אמור להעביר מסר חריף וחד משמעי לפיו הקטינים הינם אוכלוסייה עליה יש לשמור מכל משמר, ובעיקר - כאשר אלו אינם יכולים לעמוד על שלהם מפני מעשים העלולים לפגוע בהם. בעיני החוק והחברה, היכולת לגבש החלטה חיובית בדבר קיום יחסי מין אינה מוכרת מתחת לגיל 14.

המעשים שנעשו בתיק דנן מציגים באופן חד למדי את הבעייתיות הקיימת במעשים הללו. אין ספק כי פער הגילאים הגדול בין המערער למתלוננת מעורר קשיים, ואף מחריף ומעצים את הפגיעה במתלוננת. ואכן, המערער בעצמו הפגין אי נוחות ביחס לפער זה, והדבר ניכר בכך שדרש מהמתלוננת לשקר לגבי גילה פעמים מספר. גם סביבתם הקרובה לא קיבלה זאת באופן חיובי, ולראייה הטלפונים המאיימים שנעשו אל המערער. עובדות אלו מציגות את הבעייתיות הקיימת, שמבוטאת ביחסה של החברה לקשר מעין זה, בו פער הגילאים בין השניים עומד על כמעט ממחצית משנותיה של המתלוננת.

כפי שקבע בית משפט קמא, חיזוריו של המערער "התיישבו" על רקע מצב רגשי גרוע ומצב חברתי גרוע שהקטינה הייתה שרויה בו עוד טרם היכרותה עם הנאשם". ואכן, המעשים שביצע בה המערער החריפו את מצבה, וגרמו להתדרדרות נוספת. היא נמצאת במצוקה רגשית ונפשית קשה, ומצויה על סף התפרקות. עובדות קשות אלו מצביעות כאלף עדים על הצורך החברתי החשוב בהגנה על קטינים שאינם מסוגלים להגן על עצמם כמו שצריך במקרים רבים, המצדיק ענישה משמעותית.

על כל זאת יש להוסיף כי אף הקשר מגלה היעדר שוויון בין המעורבים, שאותו ניצל המערער. הוא הפעיל

אלימות מילולית ופיזית כלפי הקטינה, וגם עובדה זו, יחד עם העובדות שהוצגו לעיל, מצדיקה השתת עונש של שנת מאסר בפועל. התנהגותו של המערער מעמידה את המקרה מעל לרף הנמוך במדרג חומרת המעשים. על בית משפט זה להעביר מסר חד משמעי בדבר הגנה על גופם ונפשם של קטינים צעירים מגיל 14, בהתאם לנומרות החברתיות המחייבות.

גם מסקירת פסיקה הנוגעת לעבירות דומות נדמה כי בית משפט קמא לא חרג מהנהוג והמקובל בעבירות מסוג זה, כאשר העונשים נעים בין שנת מאסר אחת, לבין מאסר של שנה וחצי ואף שנתיים (וראו לדוגמא – ע"פ 5937/12 טובול נ' מ"י (21.10.2013); ע"פ 1859/13 עופר נ' מ"י (30.06.2013); ע"פ 10139/09 פלוני נ' מ"י (18.04.2010)). לפיכך, צודקת המשיבה כי העונש שהושת על המערער אינו מן החמורים בעבירות מסוג זה, ואף מסיבה זו איננו מוצאים מקום להתערב. מהצד האחר, כמובן שישנה מורכבות במקרה הנדון, שכן לא נטען שהמערער כפה את רצונו על המתלוננת באקט המיני. ברם, בית משפט קמא התחשב בכך, והתוצאה העונשית, גם על רקע העונש המירבי, אינה נוטה לחומרה.

4. לסיכום – דין הערעור להידחות. על המערער להתייצב לתחילת ריצוי עונשו בבימ"ר הדרים ביום 12.08.2015. לא יאוחר מהשעה 12:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

ניתן היום, י"א באב התשע"ה (27.7.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט